

இரு மாதச் சஞ்சிகை

நெடு

தை - மாசி - 2012

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்

நூலகம்

முகவரி தேரும் முகங்களுக்காய்

“நானாக எழுந்து தானாக
நடக்க வேண்டும்”

- சோற் சிறி இசயா -

பயணங்கள் முடிவதில்லை...

அனுபவம் பதிவுத் தொடர் உள்ளே.....

2 மாதச்
சஞ்சிகை

மொழி

கலை இலக்கிய சஞ்சிகை

ஆசிரியர் :- இராமசாமி ரமேஷ்

இணைஆசிரியர்கள்:- அமீர் - வசந்தன்,
நீரோஷா தியாகராசா

அச்சு பதிப்பு :- வசந்தம் பதிப்பகம்

விலை :- 50/=

சந்தா விபரம்

ஆண்டு சந்தா விபரம்:- 320/=

தனிப்பிரதி :- 50/=

பக்கம் :- 28

தொலைபேசி :- 077 5929258 / 077 9313664

E mail :- alampilamal@yahoo.com

தொடர்புகளுக்கு :-

-ஆசிரியர்-

இராமசாமி ரமேஷ்

உடம்புக்குளம்,

சிளம்பல்,

முல்லைத்தலை.

முல்லை மண்ணில் சகல அச்சப்

பதிப்புக்களுக்கும் நாட வேண்டிய

ஒரே இடம் **வசந்தம் பதிப்பகம்**

பேரட்டைக்கொம்பி, ஸலசெந்திரி,

இசர்ரெந்த, மூலம் பார்த்துக்கதைத்தல்,

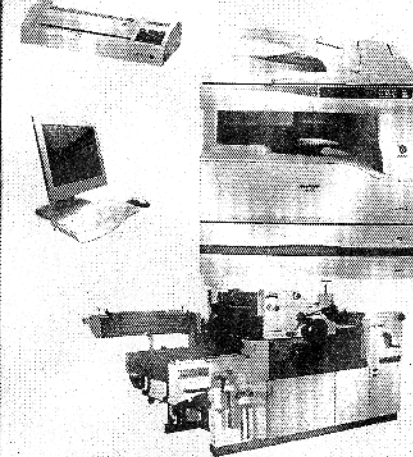
இலமியில், டிசைர் பிசெய், பேரட்டை

கழுவுதல், பேரட்டை மலருப்பித்தல்,

பேரட்டை டிசைர், ரெய்ரி,

பிசைர், ஆகியவற்றை சிறந்த முறையில்

செய்து பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

தொடர்புகளுக்கு :-

சந்தை அருகாமை

மலலைத்தலை,

T.P:- 077 3475386

021 2290014

மணப் பெண் அலங்காரம்

கேக் ஐசிங்

பேசியல்

நகைசெற் என்பன

வாடகைக்கு விடப்படும்.

வார்த்தை 01

மொழியின் விழியிலிருந்து.....

எந்தவொரு மனிதனும் தாய் மொழியை நேசிக்காது இருக்க முடியாது. எண்ணங்கள் நவயுகத்தை நோக்கி நகர்ந்தாலும் உள்ளத்தில் உணர்வுகளில் தாய் மொழி ஓங்கி நிற்கும். அந்த வகையில் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் தாய்மொழி எந்தளவு முக்கியமோ அதனைக் கருத்தில் கொண்டு தான் இலக்கியத் தேடலோடு மனிதனுக்கு முக்கியமான “மொழி”யை முகவரியாகக் கொண்டு முல்லை மண்ணிலிருந்து இந்த இலக்கியப் பயணத்தை ஆரம்பித்திருக்கிறோம்.

“களம் கிடைத்தால் நானும் காண்பேன் கரை” என, ஏக்கத் தோடும் எதிர்பார்ப்போடும் இலக்கிய நதியில் சங்கமிக்க காத்திருக்கும் இளையவர்களுக்கும், இலக்கியத்தை இதயத்தில் வைத்து பூசிப்பவர்களுக்கும் ஒரு ஆரோக்கியமான எழுதுகளமாகவும் விழந்து கிடக்கும் விரியமான படைப்பாளிகளை வெளிக்கொண்டு வருவதற்கான தளமாகவும் “மொழி” மூலம் வெளியே கொண்டு வருகின்றோம்..

எனவே இது ஆரம்பம் என்பதால் கவிதை எனும் பெரிய ஊடகத்தோடு நம் பயணம் நகரத் தொடங்கியிருக்கின்றது. தொடர்ந்தும், உங்களின் ஆதரவோடும் அரவணைப்போடும் எங்கள் பயணம் பல களங்களில் பரவப்போகிறது இந்த இலக்கிய பயணத்தில் எம்மோடு கைகோர்த்துக் கொள்ள உங்களையும் அழைக்கிறோம். எதிர் பார்ப்போடு காத்திருக்கிறோம். காத்திரமான படைப்புக்களையும் கருத்துக்களையும் அனைத்து தரப்பினரிடமிருந்தும் எதிர் பார்க்கின்றோம்.

நன்றி

- ஆசிரியர் -

மொழி சஞ்சிகை

முல்லைத்தலை

மொழி சஞ்சிகை

~~~~~

வாக்குறுதியின்
மகிமை தெரியாதவர்களெல்லாம்
மேடைகளில்
வாக்குறுதிகளை
அள்ளி வீசுகிறார்கள்!

மனித நேயம்
துளியுமற்றவர்களெல்லாம்
அதைப்பற்றி
கதை கதையாய் பேசுகிறார்கள்!

ஏழைகளைப் பார்த்து
நக்கலாய்ச் சிரிக்கும்வர்கள்
தம் முன்னைய வாழ்வைப் பற்றி
சிந்திக்கவேயில்லை!

அகம்பாவத்தை
அகம் முழுவதும் சுமந்து கொண்டு
ஆன்மீகம் பேசுவது
வேடிக்கையாக இருக்கின்றது!

மனிதத்தனமின்றி
நடக்குமவர்கள்
மகான் என்று
தம்மைச் சொல்லிக் கொள்வதும்
வேடிக்கையாக இருக்கின்றது!

அவர்களின் முகத்திற்கும் அகத்திற்கும் சம்மந்தமேயில்லாத பின் ஒப்பனைகள் மட்டும் எதற்கு அகற்றி விட்டும்!!

-வெலிகம-
ரிம்ஷா மொஹம்மட்

மொழி சஞ்சிகை -2-

-2-

~~~~~

அளம்பில் இராமசாமி ரமேஷ் -

உன் கூந்தலிலுள்ள பூவை
சரியாகக் குழிக் கொள்
அதில் ஒன்று நழுவி விழுந்து
என் தெருவில்
ஒரு நந்தவனமே
பூத்துக் கிடக்கிறது.....

* * *

நான் போகும்
தெருக்களில் எல்லாம்
உன் வாசனை தான்
வருகின்றது.....
என்னவளே!
நீ எப்போதாவது வந்து
போனாயா??

* * *

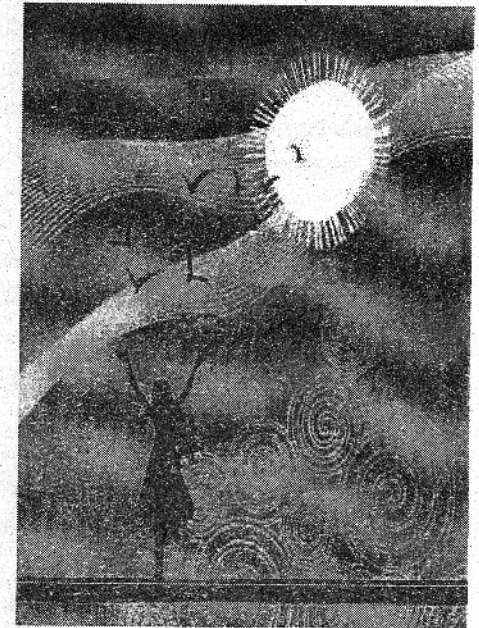
பைத்தியா உனக்கு?
தனிமையில் சிந்திக்கிறாய்”
என்று

நகைக்கிறார்கள் என்னவர்கள்
அவர்களுக்கு எங்கே தெரியப்
போகிறது
நானும் நீயும்
நினைவுகளால் குடித்தனம்
நடத்துவது??

கொழுப்பு தமிழ்ச் சங்கம்

நூலகம்

மொழிச் சிறுநூல்கள்!

மொழி சஞ்சிகை -3-

-3

நல் வார்த்தை

நாமிருக்கும் நிலமைதனில்
நல் வார்த்தைக்கு பஞ்சம்
நாலுவார்த்தை நன்றே சொன்னால்
நமக்கல்லவோ தீய பெயர்
நல்வார்த்தை என்பது
நஞ்சுட்டிய உணவாகிவிட்டது
நல்லெண்ணம் இருந்தாலும்
நாலு திசையும் நசுக்கிடுவர்
சிந்தை நல்லது வேண்டும்
சீரிய பண்பு வேண்டும்
என்பதெல்லாம் பொய்யோ?
சிந்தித்து பார்க்கையிலே
சினமே பொங்குதடா
வஞ்சம் தீர்க்கும் பூமியிலே
வஞ்சக செயல்கள் எச்சம்
வஞ்சகர்க்கோ பாரில் அச்சம்
வஞ்சமில்லார்க்கோ பாரில் பஞ்சம்
வஞ்சகர் சொல் கேட்டு
வசந்தம் பாடுகின்றார்
பாமரர் மட்டுமல்ல
படித்தவரும் பகுத்தறிவு இமந்தன
நாவை அடக்கி வாயை மூடினால்
பேய் என்றும் பிசாசு என்றும்
பட்டம் சூட்டுவர்
நல்லவை சொல்ல வாய் திறந்தால்
“சீ” என்பார்! தூரம் போ என்பா!
கள்ள மனம் படைத்தவர்க்கே
இவ்வுலகம்!
வெள்ளை மனம் படைத்தவர்க்கு
அல்லலே வாழ்க்கை
சொல்ல வேண்டாம் நல் வார்த்தை

கொற்றையூர் மகே-மேனன்

சிறுகதை

அமிர் வசந்தன்
அளம்பில்

காத்திருப்புக்கள்

மேகக் கூட்டங்களை முட்டி மோதிக் கொண்டு மின்னல் வேகத்தில் ஆகாயமார்க்கமாக பறந்து கொண்டிருந்தது அந்த பயணிகள் விமானம். ஆம்! அவுஸ்ரேலியாவிலிருந்து இலங்கை வந்து கொண்டிருக்கும் விமானத்தில் பயணிகள் அனைவரும் சுகமாக குட்டித் தூக்கத்தில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அதே பயணிகளில் ஒருவனான பூபதி, ஏதோ சிந்தனையில் மூழ்கியவனைப் போல் விமானத்தினுடாக இயற்கை அழகினை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனின் மனம் ஏனோ பதைபதைத்தது. பல வருடங்களின் பின்னர் தாய் மண்ணில் கால் பதித்ததையிட்டு அவன் மனம் சந்தோசப்பட்டாலும் கடந்து சென்ற நினைவுகள் அந்த சந்தோசத்தை யெல்லாம் ஒரு நொடியில் விலக்கி போனது.

அவன் மனத்திரையில் அந்த கொடூர நினைவலைகள் வந்து திரை நீக்கி எட்டிப்பார்த்தன. அழகான அளம்பில் கிராமம். அந்த ஊரிலேயே சிவராம் என்றாலே தெரியாதவர்கள் கிடையாது. அனைவராலும் விரும்பப்படுபவர்கள் தான் சிவராம் ஐயா, அவரின் மனைவி சாரதா! இவர்களுக்கு நெடுங்காலமாக பிள்ளைப் பாக்கியம் இல்லாததால் வைக்காத நேர்த்திகள் இல்லை, போகாத கோயில்களுமில்லை. பல வருடங்களுக்கு பின்பு கடவுளின் அருளினால் அவர்களுக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அந்தக் குழந்தை தான் பூபதி தாய் தந்தையின் அன்பில் ஒரு செல்லப் பிள்ளையாக வளர்ந்தான் பூபதி காலமும் மின்னல் வேகத்தில் ஓடிமறைந்தது. “இனி எங்களுக்கு என்ன குறை பிள்ளை வளர்ந்திட்டான்” என சராதாவும் சிவராமும் தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்வார்கள். அவர்களின் உள்ளக் கிடக்கைகளில் ஆயிரம் கனவுகள் தோன்றி மறைந்தன.

அந்தக் காலகட்டத்தில் தான் வன்னியில் இறுதியுத்தம் குடு பிடித்திருந்தது. வன்னி பெரு நிலப்பரப்பில் பரந்து வாழ்ந்த மக்கள் ஒரு குறிப்பிட்டளவு பிரதேசத்திற்குள் அடைக்கப்பட்ட காலகட்டமது. ஒரு நொடியில் ஓராயிரம் உயிர்கள் உயிர் நீத்த அந்த இறுதிக்

கட்டத்தில் சிவராம் குடும்பமும் அந்த இன்னலில் மாட்டிக்கொண்டது பதுங்கு குழிக்குள்ளேயே பாதி வாழ்க்கை நடத்தி முடித்த மக்கள், நிலவரம் மோசமடைவதைக் கருத்தில் கொண்டு கடல் மார்க்கமாகவும் தரைமார்க்கமாகவும் தத்தமது உயிர்களை மட்டும் கொண்டு ஓடித்தப்பினர். அவர்களோடு சிவராம் குடும்பமும் இணைந்து கொண்டது. ஒரு படகின் மூலம் கடல் மார்க்கமாகச் செல்வதற்கு திட்டமிட்டிருந்தனர். திட்டத்தின் படி இரவு ஒரு மணியளவில் படகு கடலில் தள்ளப்பட்டு பூபதி மட்டும் படகில் ஏறினான். சிவராமும் சாராதாவும் படகை சிறிது தூரம் தள்ளி விட்டு ஏறும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். அந்த நேரத்தில் எதிர்பாராத விதமாக வந்த எவுகணை கரையோரத்தை பதம் பார்த்தது படகைத் தள்ளிய சிவராம் அதிலேயே சாய்ந்தார். சாரதாவும் தலையில் காயமுற்றாள். பூபதி தொடர்ந்து வந்த எவுகணைகளால் தட்டுத்தடுமாறி கடலில் படகை செலுத்துவதற்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டான் திரும்பி பெற்றோரின் இடத்துக்கு வருவதற்கு சூழல் இடம் கொடுக்கவில்லை. அவ்வாறு கடலோடு கடலாக அடிபட்டு பல நாட்கள் உணவின்றி நீரின்றி தவித்து ஒருவாறாக அவுஸ் ரேலியா நாட்டின் கரையை அடைந்தான். அந்த நாட்டின் அரசாங்கத்தினால் அவனின் சூழ்நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு அகதியாய் வசிக்க அனுமதி கொடுக்கப்பட்டது.

இலங்கை விமான நிலைய ஓடுதளத்தில் இவன் வந்த விமானம் ஓடி நிஷப்தமானது எல்லோரும் ஆரவரமாய் இறங்கினார்கள். சிந்தனையில் ஆழ்ந்து கொண்டிருந்த பூபதி தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு தன்னுடைய சிறியபொதியோடு தாய் மண்ணில் கால் பதித்தான் அவனின் விழிகள் ஏனோ கண்ணீரால் நனைத்தன. தனது தாயும் தந்தையும் இறந்திருப்பார்களா? உயிருடன் இருப்பார்களா? என பல வினாக்களை மனதிலே எழுப்பியபடி அதற்கு விரைவில் விடைதேடும் பொருட்டு வேகமாக கொழும்பு பேருந்து நிலையத்தை அடைந்தான். அங்கிருந்து பேருந்து மூலம் வவுனியா வந்து வவுனியாவிலிலுந்து விரைவாக முல்லைத்தீவு வந்து சேர்ந்தான். முல்லைத்தீவு பேருந்து நிலையத்தில் பூபதியின் உறவினர் ஒருவர் கண்டார். “தம்பி நீ நம்ம சிவராம் ஜயா மகனா” என வினாவினார். அதற்கு ஓம் என தலையாட்டினான் அவர்களைப் பற்றி வினாவினான். “தம்பி நீ கடலில்

போயிற்றாய். பின்பு நடந்தது ஒன்றும் உனக்குத் தெரியாது. கரை யோரத்தில் விழுந்த செல்லில் உங்கட அப்பா இறந்திட்டார்” “என்ன சொல்லிறீங்கள் நான் நம்பமாட்டேன் அப்படி நடந்திருக்க வாய்ப்பில்லை” என பூபதி தன்னை மறந்து பதற ஆரம்பித்தான். அந்தப் பெரியவர் சமாதானப் படுத்தினார்.

ஆனால், பூபதியின் வினாக்கள் முற்றுப் பெறுவதாக இல்லை. “அது சரி அம்மாவுக்கு என்ன நடந்தது” என வினாவினான். “உன்ர அம்மாவுக்கு...” என இழுத்தார் பெரியவர். “என்ன பெரியவரே ஒரு மாதிரி பேசிறியள் என் அம்மாவுக்கு என்ன ஆச்சுது? அம்மாவை நான் பார்க்கணும் என்ற அம்மா எங்க? என் அம்மா எங்கே” என மனதை கட்டுப் படுத்த முடியாமல் அழத்தொடங்கினான் பூபதி.

“தம்பி அவசரப்படாத! நான் சொல்றதைக் கேள்! உன்ர அம்மா இன்னும் உயிரோடதான் இருக்கிறா! ஆனால் தலையில் காயம் பட்டு உயிருக்கு போராடிய சாரதாவை நாங்கள் தான் காப்பாற்றிக் கொண்டு வந்தோம். அவ இப்ப சுய நினைவு இழந்திட்டா. பூபதியின் கேள்விகளுக்கு முற்றுப்புள்ளியிட்ட பெரியவரை, அசைவற்றமரமாய் நின்று உற்று நோக்கினான் பூபதி. அவனுக்கு இரண்டாவது தடவை யாக இடி இறங்கியது அவனின் உதடுகள் துடித்தன. வார்த்தைகள் வெளிவர மறுத்தன, கண்கள் இருட்டியது அப்படியே நிலத்தில் சாய்ந்து ஒப்பாரியிட்டு அழுதான்.

பூபதியின் அழுகையை பெரியவரால் கட்டுப்படுத்த முடிய வில்லை. சிறிது நேரம் அவனை தனியே அழ விட்டார். பின்பு அவனை நோக்கி “தம்பி பூபதி! உன்ர அம்மாவை உனக்கு காட்டுறன் வா” எனக் கூறியபடி பூபதியின் கரங்களைப்பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு வந்தார். அளம்பில் கடற்கரை பழைய மாதிரியே அழகை அள்ளி சொரிந்து கொண்டிருந்தது. அன்னை வேளாங்கன்னி கோவிலும் பழைய நினைவுகளை கண் முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்தியது. பள்ளி நினைவுகள் அவனை மீண்டும் அழவைத்தன. எத்தனை நண்பர்கள், எத்தனை உறவுகள் அத்தனை பேரும் இப்போது எங்கேயோ? தெரியாது என ஏக்க பெருமூச்சு விட்டபடி கடற்கரையை

நெருங்கினான். அங்கே ஒரு வயதானவர் தலைவிரி கோலமாக் கடலைக்குள் ஓடுவதும் தலையில் அடித்துக் கத்துவதுமாக நின்றார். அந்த வயதான தாயை நெருங்கினான் பூபதி. அந்தப் பெரியவர் பூபதியைப் பார்த்து “இவ தான் உன் தாய் சாரதா” என்று பெரியவர் கூறி முடிக்கவே, பூபதிக்கு நம்ப முடியவில்லை. நம்பாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை. “அம்மா” என்ற குரலின் திசையில் திரும்பிய சாரதா “யார் நீ?” எனக் கேட்டார். “நான் தானம்மா உன் பிள்ளை பூபதி” என்றான். என்ன நீ பூபதி எண்டு பொய் சொல்லறாய். என்ற பிள்ளை கடலில் போட்டான். அவன் திரும்பி வருவான் என்று தான் இத்தனை காலமாய் கரையிலே காத்திருக்கிறேன். என் பிள்ளை வந்து விடுவான். அவன் வரும் வரை நான் இந்த கடலை விட்டு போகமாட்டேன்....” அழுகை வெளிக்கிளம்ப அந்தத் தாயின் பார்வை மீண்டும் கடலை நோக்கிப் போனது.

பூபதிக்கு கண்கள் குளமாகின. அழுகை விசம்பியது. தாயின் கரங்களைப் பற்றினான். “அம்மா! நான் தானம்மா உன்ர பிள்ளை” வாய்விட்டு கதற வேண்டும் போல இருந்தது. தாயின் கரங்களை பற்றியவனின் பாதங்கள் எதிர்காலத்தின் பாதையை நோக்கி நகரத் தொடங்கியது. போரையும் அதனை நிகழ்த்தியவர்களையும் சபித்தது அவனது உள் மனது.

இந்தச் சாரதாவின் மகன் வந்து விட்டான். ஆனால் இன்னும் எத்தனையோ சாரதாக்கள் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் தம் பிள்ளைகளின் வருகைக்காக!

- முற்றும் -

கவிஞர்கள், படைப்பாளிகளின் கவனத்திற்கு!
முல்லைத்தீவிலிருந்து பேசத் தொடங்கியுள்ள மொழிசஞ்சிகைக்கு கனதியான படிப்பினைகளை, தரக்கூடிய கவிதைகள், சிறுகதைகள், குறுங்கதை, இலக்கியசார்கட்டுரைகள், உங்கள் பிரதேசத்தில் மிளிரும் நமது சாதனையாளர்களின் அறிமுகக்குறிப்புகள், மொழி தொடர்பான உங்கள் கருத்துக்கள் என்பவற்றை அனுப்பி உங்கள் ஆதரவைத் தாருங்கள். (Mrpupah;)

மொழி சஞ்சிகை -08-

அந்த இரவை
என்னால்
மறக்க முடியாது
உயிர்களை ஓயாது
கேட்டுக் கொண்டிருந்த
பொல்லாத இரவது
அடிக்கடி மரணம்
பசி பசியென்று
கதவு தட்டியது
தட்டா விட்டாலும்
தட்டுவது போன்றே
எனக்கிருந்தது.

தோட்டத்த தென்னைகள்
எட்டிப் பார்த்த
குற்றத்திற்காக
தலைகளை இழந்தன
ஜன்னல்கள்
அசைந்த காரணத்துக்காய்
குண்டுகள் கொட்டின
வெளிச்சம் உள்ளே
இல்லாததால்
குண்டுகள்
குடி புருந்தன
கிணற்றுக்குள்ளே!

மனிதனின்
உயிர் பசியை
பார்த்தருந்த நிலவு
பயத்தில்
நட்சத்திரங்களிடமும்
காதுகளுக்குள்

ஏதேதோ
உளறிக்கொண்டிருந்தது!
காற்று மட்டுமே
தைரியமாய்
உலாவிக் கொண்டிருந்தது!
குழாய் நீர்கூட
பயத்துடனே
பாய்ந்தது!
எங்களுக்கு மட்டும்
கடிகாரம்
இடப்பக்கமாய் சுழன்றது
பூமி நின்று
சுழல்வதாய் தெரிந்தது.

சீறியும் காளியும்
பாய்ந்தும்
பள்ளங்கள் பறித்த
குண்டுகளால்
இரவோடு இரவாக
உயிர்களைக் மூட்டை
கட்டிக் கொண்டு
வியர்வைகளை
கொட்டிக் கொண்டு
விடிய, விடிய
நடையில் கடந்த
அந்த இரவை
எப்படி மறப்பது...?

(பா.ரிசாந்தன் - ஷோபன்)

மொழி சஞ்சிகை -9-

தமிழ்த் தாயின் கருவறையில் கருவுற்று
பிரசவிக்கும் முன்னரே கலைந்து போனது
நம் சுதந்திரக் குழந்தை....
ஓராயிரம் எண்ணங்களை
மனதிலே விதைத்தபடி
கருவிலே சுமந்து விட்ட தாயும்.....!
விடிவு பிறந்து விடுமென - கிழக்குத் திசையில்
காத்திருந்த தந்தையும்.....!
அனைத்தையும் பறி கொடுத்தவாகளாய்
மாற்றான் பிடியில் இன்று.....!

* * * * *

அடக்கு முறைகளும், அநீதிகளும்
தலைவிரித்து ஆடுகின்ற நம் மண்ணில்....!
சொந்த ஊரிலே அகதியான
அவதி வாழ்க்கை நமக்கு.....!
சிறகொடிக்கப்பட்ட பட்டாம் பூச்சிகளாய்
சிதறிக்கிடக்கின்றன நம் உரிமைகள்.....!

* * * * *

புல்லில் உறைந்திருக்கும் பனித்துளிகள்.....!
பூவில் துயில் கொள்ளும் தேன் துளிகள்.....!
புதுப்புடவை கட்டிய வான்வெளிகள்!
அனைத்தையும் கேட்டுப்பாருங்கள்
நம் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டதை - அவை
சாட்சியாகக் கூறி நிற்கும்!

* * * * *

தென்னம் பாளைகளில் சேதப்படும் குரும்பைகளாய்
உறவுகள் உதிர்ந்த போதும்
உற்ற தோழர்கள் சதைப்பிண்டங்களாய்
உருக்குழைந்து போன போதும்
கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு
காத்திருந்தோம் விடியலுக்காய்...!

கருவறைகளின்

காத்திருப்பு !!!

- அமர் வசந்தன் -
- சிளம்பில் -

காத்திருந்து காத்திருந்து
காலங்கள் தான் ஓடியது...!
விடிவு என்ற விடிவெள்ளி
எம் திசையில் வரவேயில்லை!
மீண்டும் ஒரு சுதந்திரக்குழந்தைக்காய்
காத்திருக்கும் கருவறையெல்லாம்
எப்போது தான் நிரப்பப்படுமோ...??
* * * * *

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்

நூலகம்

கவீச்சரம்

நினைவுகள்
சுகமானவைதான்
உன்னை நினைக்கையில்
மட்டும்!!

காற்றெல்லாம் பூவாசம்
என் தெருவை
நீ கடக்கையில்!!

துடிப்பதில்லை
என் இதயம்.....
அதனுள்ளே குடியிருக்கும்
உனக்கு வலித்து விடும்
என்பதனால்.....
கடிகாரம் அணியாதே!!
சுற்றும் முள் உனக்கு
குத்தி விட்டாள்??

நீ சிரிப்பதை நிறுத்தி விடாதே!
நான் இகையை
வெறுத்து விடுவேன்.....!!

இராமபிரியை; -
அளம்பில்

பயணங்கள் முடிவதில்லை..... -இராமசாமி ரமேஷ்-

①

என் அனுபவப் பதிவுகளின் தொடர்.....!

புத்தாண்டு ஜனமாகி. உலகின் ஓரங்களையெல்லாம் சமாதானம் கொஞ்சமாய் எட்டிப்பார்க்கின்றது. மனித நகர்வுகள் இன்னும் வேகமாய் நகரத் தொடங்கிவிட்டன. திட்டமிட்டதை செயற்படுத்துவதற்காய் மனிதப்பிராணிகளை உழைக்க ஆரம்பித்துள்ளன. ஒவ்வொரு ஜீவனும் தத்தமது தேவைகளை நிவர்த்திக்க போராடுகின்றன. காலமும் தன் கடமையை சரிவரச் செய்து கொண்டிருக்கின்றது.

சரி! நான் சொல்ல வந்த விடயத்திற்கு வருகிறேன். நமது தேசத்தைப் பொறுத்தவரையில் முடங்கிக் கிடந்த எல்லாத்துறைகளும் இன்று புத்துணர்ச்சியோடு எழத் தொடங்கி விட்டன. நாம் அதிகமாய் நேசிக்கின்ற கலை இலக்கியத் துறை கூட இன்றும் கடல் கடந்து பல செயற்பாடுகளை கொண்டு சென்று வெற்றியிட்டி வருவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. பிறந்தோம்! வாழ்ந்தோம்! இறந்தோம்! என்று நம் வாழ்க்கை பக்கங்கள் நிறைவுக்கு வந்து விட்டால், பிறப்புக்கு அர்த்தமேயில்லாமல் போய்விடும் அந்த வகையில் ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் தன்னிடமுள்ள திறனை வைத்து அடுத்தவருக்கு முன் மாதிரியாய் மாறவேண்டும்.! நாம் வாழ்ந்ததை அத்தாட்சிப் படுத்த வேண்டும்.!

வாசிப்பு எனும் பெரிய மூலதனத்தை வைத்துக் கொண்டு, பதின்நான்காவது வயதில் தொடங்கியது எனது இலக்கியப் பயணம், ஆரம்பத்தில் பாடப்புத்தகங்கள், கொப்பிகளின் பின் தாள்களைத் அலங்கரிக்கும் .ஒரு, குட்டி ஒவியனாய்த் தான் இருந்தேன். 2004ம் ஆண்டு தொடக்கம் துரிகைக்குப் பதிலாய் பேண கரங்களுக்குள் சிக்கிக் கொள்ள, அப்போது எம் தேசத்தையே புரட்டிப் போட்ட போர் பற்றிய தான கருவில் “ஆகினாய்” எனும் கவிதையொன்றை “கடர் ஒளி” வாரமலருக்கு அனுப்பி வைத்தேன். என்னுடைய படைப்புக்களின் நீட்சிக்கு “அ” போட்டது அல்லது ஆரம்பித்து வைத்த பெருமை, எனது நன்றி கடர் ஒளி பத்திரிகைக்கே சாரும்! அனுப்பிய இரு வாரங்களில் அந்நாளில் பிரபல்யமாய் எழுதியவர்களுக்கு மத்தியில் எனது கவியும் பிரசுரிக்கப்பட்டதைப் பார்த்து அழுதேவிட்டேன். ஆனந்தக் கண்ணீர்! என் ஆசிரியர்கள் மற்றும் தோழர்கள் என பல பராட்டுதல்கள் எனக்கு அந்நேரம் வாகை சூட, எழுத வேண்டும் என உத்வேகம் மிக வேகமாய் என்னுள்ளே செயற்படத் தொடங்கியது. அப்போதெல்லாம் எனது படைப்புக்களுக்கு கருப் பொருளாய் வறுமை, கல்வி, போர், சனாமி இப்படியாய் நிறையக் கிடைத்தன. என்? அந்தப் பாதிப்பு இன்று வரை தொடர்கின்றது என்று கூடச் சொல்லலாம்.

இலக்கியத்தில் எனது ஆரம்பம் இப்படித் தான் தொடங்கியது வாசிப்பெனும் பொக்கிஷத்தை எனக்கு சொல்லித் தந்தவர்கள் மூவர்! இருவரில் என் தந்தையார் மற்றும் பெரியண்ணன்! மூன்றாமவர் எனது தமிழாசிரியர் பத்மராஜர். என் வீட்டிலே பத்திரிகை, நூல்களை அப்பாவும் அண்ணாவும் அதிகமாய் வாங்குவார்கள். பாடசாலை நேரம் தவிர்த்த காலங்களில் பத்திரிகைகளை எடுத்துப் புரட்டி எனக்குப் பிடித்த பக்கங்களையெல்லாம் சுவைப்பேன்.

(வளரும்.....)

மொழி சஞ்சிகை -12-

“நானாக எழுந்து தானாக நடக்க வேண்டும்...”

சொற்சிந்தி சபா

கவிஞர் கி.சபாரத்தினத்தின் நோக்கானல்

தனக்கென தனித்துவமான இலக்கிய ஆளுமையோடு, பல இடர்களைக் கடந்து இன்று வரை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் ஏராளமான படைப்பாளிகள், கவிஞர்கள் நமக்குள்ளே இருக்கிறார்கள். இப்படியானவர்களை நமது தேசத்திலும் ஏராளமாக காண முடியும். அந்த வகையில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் பிறந்து இன்று போரினால் புதைந்து போயிருக்கும் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தை தனது புத்தி கூர்மையால் மீளெழுச்சியுடன் கொண்டிருக்கும் இராசரத்தினம் சபாரத்தினம் எனும் இயற்பெயர் கொண்டவரும், உதவிப் பொறியியலாளரும் “சடுகாட்டு ரோஜா” கவிதைத் தொகுதியின் சொந்தக்காரருமான சொற்சிந்தி கவிஞர் சபாவை மொழி சஞ்சிகைக்காக இரங்காணும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு கிட்டியது. எனவே, முகம் மலர்ந்து வரவேற்று வசீகரமான புன்னகையால் வார்த்தைகளில் வர்ணம் தீட்டி கவிஞர் சபா எம்மோடு பகிர்ந்து கொண்டவை இனி உங்களுக்காகவும்!!

* அழகான, ஆர்த்மார்த்தமான படைப்புக்களுக்கும் சொந்தக்காரரான உங்களைப் பற்றி மொழிக்கு அறிமுகம் தருங்கள்?

களம் தேடும் கரங்களுக்கு வளமான மொழியை வசப்படுத்தியுள்ளீர்கள். இத்தகைய சஞ்சிகைக்கு எனது வாழ்த்துக்களும், வரவேற்புக்களும்! நான் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் செட்டிப் பாளையம் எனும் ஊரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவன். என் ஆரம்பக் கல்வியை செட்டிப்பாளையம் ம.வி.லும், உயர் கல்வியை மட்/சிவானந்தா தேசிய பாடசாலையிலும் கற்றேன். அதன் பின்னர் உயர்கல்வியை நிறைவு செய்து தற்போது உதவிப் பொறியியலாளராக இந்தக் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன். பெற்றவர்களை சின்ன வயதிலேயே இழந்து விட்டேன். மூன்று சகோதரிகள் உள்ளார்கள். 12 வயதில் இந்த கவிதைக் காதலியை கரம் பிடித்துக் கொண்டேன்.

* உங்களது கவிதைகள் ஜனரஞ்சகம் எனும் கட்டத்தையும் தாண்டி மக்களின் வாழ்வியல் கோலங்களை பேசுகின்றவை என்பது உண்மை. அதே வேளை, வலிகளை நீங்கள் பதிவு செய்வதன் ஊடாக எதிர்பார்க்கும் விடயங்கள் யாவை?

வேதனைகள், வேடிக்கை பார்க்கும், வேளைகளிலெல்லாம் சாதனைகள், எனைச் சந்திக்க அழைப்பு விடுக்கின்றன!! - இந்தக் கவிதை போலத்தான் எனது படைப்புக்களிலும் என் குழலில், எனக்கு முன்பாக நடக்கும் கொடூரங்களையும், பாவங்களையும் என்னால் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடிவதில்லை. மாறாய், தட்டிக் கேட்கவும் முடியவில்லை. எனவே தான் ஏதாவது ஓர் வழியில் அதை பழிவாங்க வேண்டுமென எண்ணி வரைதாள்களில் வலிக்கு நிவாரணியாய் வார்த்தைகளை வடித்து எனக்குநானே ஆறுதல் சொல்லிக் கொள்வேன். அதாவது, கற்பனையால் கோடிப்படுவது யதார்த்தம் பேசும் படைப்பாகாது. உண்மைகளை புதைத்து அவற்றை படிப்போருக்கு உணர்வுகளை தட்டியெழுப்பி விழிக்க வைக்கும் படைப்புக்களே நிலையான இலக்கியங்களாக அமையும். நானும் - இதனைத்தான் நாடுகிறேன். எனது கவிதைகளும் நானும் மக்களுக்கானவர்கள்!!

மொழி சஞ்சிகை -13-

* நிச்சயமாக! மக்களுக்காக படைக்கப்படும் படைப்புகள் தான் காலத்தைவென்றும் நிலைத்திருக்கக் கூடியவை ஆயிரத்து தொள்ளாயிரம் கவிதைகளுக்கு மேல் எழுதியிருக்கும் உங்களது ஆரம்ப பயணம் எவ்வாறு அமைந்திருந்தது?

என் அம்மா குணலட்சுமி ஆளுந்தவிகடன், குமுதம் போன்ற பத்திரிகைகளை விரும்பிப்படிப்பார். அத்தோடு எனது மாமா கூட பிரபலமான கவிஞர் தான் இருப்பினும் எனது அம்மாவின் வாசிப்புத்தான் என்னை வாசகனாக மாற்றிப் படைப்பாளனாய் பரிணாமிக்கச் செய்தது. சக்தி பண்பலையில் எனது முதலாவது கன்னிக் கவிதை ஒலிபரப்பானது. அதன்பின் இலங்கையின் பிரபலமான பத்திரிகைகள், வானொலிகளில் எனது படைப்புகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

* ஒரு பொறியியலாளராகதொழில் புரிந்தபடி “கவிதை எனக்கு உயிர்” என அடிக்கடி கவிதை ஊடான நேசிப்பையும் உறுதிப்படுத்தும் நீங்கள், “சுகுகாட்டு ரோஜா” எனும் கவிதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளீர்கள். இது தவிரந்த உங்களது இலக்கிய முயற்சிகள்?

ஆம்! 2005 ஆம் ஆண்டு சனாமியின் நினைவாக “இதயச்சுவடுகள்” எனும் கவிதைக் குழந்தட்டையும் மீண்டும் அதே ஆண்டில் “சனாமியின் சுவடுகள்” குழந்தட்டையும் வெளியிட்டேன். அதன் பின்னர் 2010ம் ஆண்டு உங்களுக்குத் தெரிந்த “சுகூாட்டு ரோஜா” என்ற கவிதைத் தொகுதியை முல்லைத்தீவு மண்ணிலிருந்து “முல்லை வசந்தம்” பதிப்பகத்தின் ஊடாக வெளியிட்டேன். எனது எதிர்பார்ப்பை முல்லை மண்ணும் சுகூாட்டு ரோஜாவும் பூர்த்தி செய்தன. தொடர்ந்து “மௌனயாத்திரை” என்ற கவிதைத் தொகுப்பை தயார் செய்து வருகிறேன். வினாவில் உங்கள் விழிகளுக்கு அது விருந்தாகும்!

* மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறது. மௌனயாத்திரை விரைவில் வெளிவர வாழ்த்துக்கள் அடுத்து, தற்போதுள்ள இளைய படைப்பாளிகளிடம் மிகப்பெரும் குற்றச்சாட்டொன்று உள்ளது. அனுபவம் மிக்க இலக்கிய சிருஷ்டிகள், இளைய ஆர்வலர்களுக்கு புத்தாவுவதை விட வசை பாடுவது தான் அதிகமாய் இருப்பதாக! இது பற்றி நீங்கள் கூறுங்கள்!

உண்மை தான்! வயதிலும் அனுபவத்திலும் முதிர்ந்த நமது முன்னோடிப் படைப்பாளிகள் வளர்ந்து வரும் இலக்கியவாதிகளுக்கு வழிகாட்டியாய் மாறவேண்டும். நமது தேசத்தை பொறுத்தவரை அப்பண்பு நம்மவர்களிடம் இல்லை. என்றே வேதனையோடு கூற வேண்டியுள்ளது. இந்நிலை மாற வேண்டும் என கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

* இறுதியாய் மொழியின் வாசகர்களுக்கும், எழுத்துலக பிரியர்களுக்கும் நீங்கள் கூறும் ஆலோசனைகள்.

எவ்வளவு என்று பாக்காமல் எத்தகையதான படைப்பை படைக்கிறோம் என்று பாருங்கள். சமுதாயத்தை சரி செய்யும் விதமாய் படையுங்கள். கவிதை என்னும் பெயரில் மனதில் பட்டதையெல்லாம் எழுதாமல், மானிடருக்கு மாற்றம் வழங்கும் இலக்கியங்களை செய்யுங்கள். அப்போது தான் அவை நிரந்தரமாய் இடம் பிடிக்கின்றவையாய் மாறும். அத்தோடு, இப்படியானதொரு சஞ்சிகை மலர்ந்திருப்பது மகிழ்ச்சிக் குரியது. என்னையும் இனங்காட்டியமைக்கு நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்!!

மொழி சஞ்சிகை -14-

~~~~~

- நேராகத் தியாகராசா -

(சிறுகதை) **கடலோரக் கவிதைகள்** (முத்தாடை நீலா)

அந்த நெய்தல் கிராமங்களின் தலைநகரமாய் முல்லை மண்.அங்கு தான் அபிவிருத்தியை அடையத்தாடிக்கும் மீனவக்கும்பங்கள் அளம்பில் கடலையே சொத்தாக நம்பிக் கொண்டு வாழ்கிறார்கள். பரந்து விரிந்திரந்த மணற்பரப்பில் சாமந்தியின் பாதங்கள் படர்ந்து கொண்டிருந்தன. அலைகளின் அமைதியைப் பார்க்கையில் இத்தனை காலமும் ஆர்ப்பரித்ததில் களைத்துப் போய்விட்டனவோ என எண்ணத் தோன்றியது அவளுக்கு . கரைக்குக் கொஞ்சம் அப்பால் வயது பேதமின்றி மனிதர்கள் கூட்டமாக நிற்பது தெரிந்தது. அந்த மனிதர்கள் தான் நூல் வெளியீடு நடாபெறும் இடத்தை ஊகித்துக் கொள்ள உதவியாக இருந்தார்கள். தூரத்தில் வரும் போதே. “கடலோரக் கவிதைகள் கவிதைத் தொகுப்பு – கவிஞர் மௌனிகள்” இரத்தச் சிவப்பில் அந்தப் பதாகை படபடப்பதை சாமந்தியால் அவதானிக்க முடிந்தது. அவளின் கலைத்ததாகம் இன்னும் அதிகமாகிக் கொள்ள வேகமாக நடந்தாள். சென்ற ஞாயிற்றுக் கிழமை பத்திரிகையில் வெளியீடு பற்றிய விளம்பரத்தைப் பார்த்ததில் இருந்தே நிலத்தில் இருப்பதாகவே அவளுக்குத் தோன்றவில்லை வானத்தில் மிதப்பதாகவே உணர்கின்றாள்.

மௌனிகளின் எழுத்துக்கள் என்றால் அத்தனைபிரியம் சாமந்திக்கு! சின்ன வயதிலிருந்தே பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், புத்தகங்கள் என்றால் ஆர்வம் அதிகம். அப்போதெல்லாம் மௌனிகளின் வார்ப்புக்களைத் தேடிப் பிடித்து சுவைத்து விடுவாள். ஏனினும் அழகியல் என்னும் அரிதாரத்தை அதிகமாக அப்பி விடாமல், வலிகளையும், வடுக்களையும், வாழ்வியலையுமே காட்சிப்படுத்துவான். எச்சங்களின் மிச்சங்களாகவே அவன் படைப்புக்கள் இருக்கும். ஆனால் இத்தனை வருடங்களிலும் மௌனிகளைப்பற்றி சாமந்திக்கு தெரிந்திருக்க வில்லை என்பது தான் மிகப் பெரிய சோகம். அவன் கலைஞன் இவன் 'ரசிகை இதுதான் அவர்களுக்கு இடையிலான உறவுமுறை. இன்று முதன் முறையாக அவன் எழுத்துக்கள் நூலுரு பெறுகிறன. அந்தக் கலைஞனை எப்படியெல்லாமோ கற்பனை செய்து வைத்திருந்தாள் அக்க கண்ணில். நிழல்களை ஒதுக்கி விட்டு நிஜம் காணும் ஆசை தொற்றிக் கொள்ளவே பல மைல் தொலைவு பயனிக்கின்றாள் சாமந்தி. அவள் கால்களிகன் வேகம் கூடியது. அரங்கை அண்மித்து விட்டாள். விழிகளில் தீவிரமான தேடல். "இது மௌனிகளாக இருக்குமோ" பார்ப்பவர்களை எல்லாம் அந்தக் கலைஞனாகவே யோசிக்கத் தோன்றியது.

மொழி சஞ்சிகை -15-

அவளுக்கு “என் தவிப்பு யாருக்கு புரியப்போகிறது” அலுத்துக் கொண்டாள் சாமந்தி அப்போது இரு முதியவர்கள் மேடையில் ஏறிக் கொண்டார்கள். உழைத்து ஓய்ந்து போன உடல்வாகும், மிகையான நரைமுடிகளோடும் அந்தப் பெரியவர் நின்றிருந்தார். அவருக்குப் பக்கத்தில் அந்தப் பெண்மணி, அவரின் மனைவியாக இருக்கலாம். உடம்பெல்லாம் முதுமைச் சுருக்கங்கள், ஏதோ அதிகப்படியான சோகங்களுக்கு சொந்தக்காரியோல இருந்தார். திடீரென்று பெரியவர் கரங்கள் நடுங்கியன, விழிகள் பனித்தது. அவர் நெஞ்சுக்கூடு ஏறி இறங்கத் தடுமாறினார். அதற்குப் பின்னும் பல நிகழ்வுகள் நடந்து முடிந்தது. அவற்றையெல்லாம் பார்க்கும் சக்தி சாமந்திக்கு இருக்கவில்லை. கவிதைத் தொகுப்பொன்றைப் பற்றியவளாய் கடற்கரையில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

கடலின் ஈரம், உப்பு இவள் கண்களிலும் தொற்றிக் கொண்டது. வெளியீடு முடிந்து எல்லோரும் புறப்படுவது தெரிந்தது. கவிதைத் தொகுப்புக்களின் பெரும் பகுதி எல்லோருடைய கண்ணீராலும் நனைந்திருந்தது. அப்போது தான் அந்தப் பெரியவர் மௌனிகளின் தந்தை சாமந்தியை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். அவரை அண்மித்த சாமந்தி ஏதோ கேட்க எடுத்தாள். அவளின் முகத்தை வாசித்தவராய், “என்னம்மா மௌனிகன் பற்றித்தானே! எனக்குள்ள பதிஞ்சு போயிருக்கிற அந்த வேதனைகளை சொன்னால் தானம்மா என்மனசு ஆறுதலடையும்” பெரியவரின் இறந்த காலப் பதிவை சாமந்தி நிகழ்காலத்துக்குள் தேடிக்கொண்டிருந்தாள். அந்த துன்பச் சக்கரம் சுழன்றது. ஆழ்கடலோடும் அலைகளோடும் அன்றாடம் போராடி ஜீவிக்கும் ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்களுள் மௌனிகன் சார்ந்தவர்களும் அடங்குவார்கள். கரைவலையும்

கட்டுமரமும் தான் அவர்களது கனவுப் பொக்கிசங்கள். மௌனிகனும் இரு சகோதரிகள், ஒரு சகோதரன் பெற்றோர் இது தான் அவர்களது குடும்பக் கூடு. தந்தையும் தொழிலும் சகோதரிகளின் கைத்தொழிலும் கைகொடுக்க குடும்பவண்டி ஓடியது. சகோதரிகளின் திருமண பந்தம் இல்லறத்தில் அடையாளமாய் புதிதாய் தேவதைகளின் வரவு என அழகாகத் தான் இவர்கள் குடும்பம் இருந்தது. சொந்தங்கள் தான் மௌனிகளின் மிகப் பெரியசொத்து. தந்தைக்கு வயது முதிர்ந்த பின்னும் சகோதரிகளின் உதவியோடு படித்துக் கொண்டிருந்தான். இந்த நேரத்தில் தான் இயல்பாக இருந்த இலக்கியம் மீதான பற்றையும், கலைமீதான தீவிரத்தையும் இலக்கியம் மீதான

மொழி சஞ்சிகை -16-

எழுத்துக்களில் வடிக்கத் தொடங்கியிருந்தான். தன் எழுத்துக்கள் நூலுரு பெற வேண்டும் என்ற தீவிரத்தோடு படித்துக்கொண்டே கவிதைகளையும் சேமித்துக் கொண்டான். யார் கண் பட்டதோ அலைகளின் ஆக்ரோஷத் தாண்டவம் “சுனாமி” என்ற செல்லப் பெயரைச் சூடிக்கொண்டு பேதமின்றி எல்லாவற்றையும் தின்று தீர்த்தது.

ஏனோ மௌனிகளின் இரு சகோதரிகளின் பொட்டையும் பூவையும் இரையாக்கி விடத்தவறவில்லை. தொடர்ந்து வந்த போர் மேகங்கள் என அடுத்தடுத்து அழிவு மட்டுமே மிஞ்சிப் போனது. இதற்கிடையில் தன் கவிதைகளுக்கு கனவுகளுக்குமென ஒட்டுமொத்தமாக விடுமுறை விட்ட மௌனிகன் தன் உறவுகளுக்காக வாழத் தொடங்கியிருந்தான். என்றாலும் இதயத்தில் ஊறியிருந்தால் இலகுவாக எறிந்திருக்கலாம். இரத்தத்தில் ஊறியதை என்ன செய்வது? சுடுமணலும், ஆழ்கடலும் என மாறிப்போன மௌனிகன் வாழ்விலும் ஆறுதலின் சங்கமமாய் அவ்வப்போது கவிதைகள் முளைத்தன. ‘விடுமுறை விடப்பட்டிருந்த அவனது பிரசவத் தொட்டிலில் கவி’ குழந்தைகளின் கதறல் கேட்கத் தொடங்கியது. கவிதைத் தொகுப்பு வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆசை மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றது. அதன் விளைவு வாழ்வின் பகுதியாக இருந்த கடற்கொழிலே வாழ்வாகிப்போனது. மௌனிகளின் கவி மழலை மெல்ல மெல்ல வளரத் தொடங்கியது. அன்றும் அப்படித்தான். “அப்பா புத்த வேலை எல்லாம் முடிஞ்சது ஐநூறு பிரதிக்கும் காசு கட்டவேணும், இவ்வளவு நாள் உழைப்பும் அக்கா தந்த சங்கிலியை யும் வைச்சுத் தான் காசு கட்டப் போறன்” கனத்த மனதோடு தந்தையிடம் கூறினான். “ஓம் தம்பி காசுக் கூட்டிப் போட்டு வா இனிமேல் சரி எங்கட வாழ்க்கையில் வசந்தம் வீசட்டும்.” தந்தையின் பேச்சில் நம்பிக்கையும் தெளிவும் இருந்தது. “அப்பா எங்கட வாழ்கையில் வசந்தம் வாறத எதிர்பார்த்து நான் புத்தகம் வெளியிடல்ல அம்மா உடுத்துற சாயம் போன சேலைக்கும், அரைவயிறு சாப்பிடும் குடும்ப நிலைமைக்கும் அக்காமாரிட பிள்ளைகள், படிப்புச் செலவுக்கும் என் தனி ஒருத்தனால் நிச்சயமாக உழைக்க முடியும். ஆனால் மௌனிகன் நிறுத்திவிட “ஏன் தம்பி யோசிக்கிறாய்?” “இது தந்தை “உங்கட மகன் தினேஸர் இருந்து உறவுகளுக்கான கடமைகளை முடிக்க முடியுமா! ஆனால் கலைத்தாயின் மகன் மௌனிகனாக இருந்து தமிழுக்கும் இலக்கியத்துக்கும், எதுவுமே செய்ய முடியவில்லையே! என்னைப்போல எத்தனை பேர் இலக்கியத்தை மட்டுமே தங்கட மூச்சா நினைச்சு வாழறாங்க ஆனால் இந்த வறுமையும், வாழ்க்கைச் சூழலும் கனவுகளுக்கு கடிவாளம் மொழி சஞ்சிகை -17-

போட வைக்குது. சோகத்தோடு மௌனிகள் என்ற புனைப்பெயரை தாங்கிய தினேஸ் கூறி முடித்தான்.

“தம்பி உன் உணர்வுகளை என்னால புரிஞ்சு கொள்ள முடியுது. உன் தனி ஒருத்தனால எதுவும் செய்ய முடியாதே” என்றவரை. “இல்லையப்பா நிச்சயமா முடியும். இந்த வெளியீட்டுக்குப் பிறகு கலை உலகத்துக்கு ஒரு மறு மலர்ச்சியை ஏற்படுத்தப்போறேன். அதற்காக என் உயிரைக் கூட விலைகொடுக்கத் தயங்கமாட்டேன். “மௌனிகளின் குரலில் தீவிரத்தை கண்டவர், “சரி தம்பி போயிட்டு வா” அதற்குப் பிறகு பொலிவு நிரம்பிய கவிக் குழந்தைகள் மௌனிகளின் மடியில் தவழ்ந்து கொண்டிருந்தன. பார்ப்பவர்களுக்கு அது கலைப்படைப்பு மௌனிகளுக்கோ வலிகளின், வடுக்களின், கண்ணீரின் சின்னம். அன்று மட்டும் ஏனோ தன் அதிக பொழுதுகளை புத்தகத்துடனே கழித்தான். கடலுக்குப் போகும் முன்பு பல முறை உறவுகளிடம் விடைபெற்றான்.

அது தான் அவனின் கடைசி விடை பெறுதலாக இருந்தது. எந்தக் கடலை அதிகமாக நேசித்தானோ, அந்தக் கடலே அவனை ஐக்கியப்படுத்தி விட்டதாகத் தான் எல்லோரும் பேசிக் கொண்டார்கள். ஆனால் கலைக்காகத் தான் கடலில் தன்னை அர்ப்பணித்தான் என்பது யாருக்குமே புதிராகவில்லை, மௌனிகளின் தந்தையைத் தவிர தந்தை பக்குவப்படுத்தியிருந்த அந்த மடலை சாமந்தி தன் விழிகளில் ஓடவிட்டாள்

என் அன்பு, பாசம், வெற்றிகள், சாதனைகள், சரிவுகள், தோல்விகள், சோகங்கள் அத்தனைக்கும் சொந்தமான அப்பாவுக்கு! இலக்கியமும் எழுத்துக்களும் எல்லா நாடுகளிலும் எப்படியெல்லாமோ போற்றப்படுகிறது. ஆனால் இளமையிலே இலக்கிய முதிர்ச்சி இலக்கிய முதிர்ச்சி வாய்ந்த எத்தனையோ இளங்கவிஞர்கள் இம் மண்ணில் வாழ்கின்றார்கள் அவர்களை நெறிப்படுத்தவோ, தூக்கிவிடவோ எந்தக் கலைஞர்களும் முன் வருவதில்லை. ஆனால், இறந்த பின்பு ஒரு கவிஞனின் படைப்பு வெளிவருவது வித்தியாசமானதாக இருக்கும். நான் மரணித்த பின் என் படைப்பு வெளிவந்தால், உயர்ந்து நிற்கும் கலைஞர்களின் கடைக்கண் பார்வை எம் மண்ணில் விழும். அலைகளின் ஆக்ரோஷத்துக்குத் தான் நான் பலியானதாக எல்லோரும் நினைப்பார்கள்.

மொழி சஞ்சிகை

ஆனால், கலைமீது நான் கொண்ட காதல் தான் என்னை மரணிக்கச் செய்தது. என் பது உங்களுக்கு மட்டுமே தெரியும். என் இறப்புக்குப் பின்னர் பல கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், இலக்கியவாதிகள் இம் மண்ணுக்கு வருவார்கள். அந்த நிமிடத்தில் வெறுமனே மௌன அஞ்சலி செய்து நம் கலையை தமிழை மௌனிக்கச் செய்து விடாமல் இளம் கலைஞர்கள் சங்கம் ஒன்றைத் தாபித்து என் வெளியீடு மூலம் வரும் பணத்தைக் கொண்டு வாரம் தோறும் இலவச வெளியீடுகள் செய்யப்பட வேண்டும். இந்தக் கடலோரத்தில் பல கவிதைகள் பிரசுரிக்கப்பட வேண்டும். தாயின் மடியிலிருந்து விடைபெற்று கலைத்தாயின் மடியில் சங்கமிக்கும் மௌனிகள். மடலை வாசித்து முடிந்த சாமந்தி கண்ணீர் சிந்தவில்லை மாறாக கலைத்தாகம் கொண்டாள். வாணிபம், வர்த்தகம் என்ற பெயர்களில் கலையை வியாபாரம் செய்பவர்கள் மத்தியில் இந்த மண்ணில் வாழும் கலைஞர்களை மூத்த இலக்கிய வாதிகள் அறிய வேண்டும். அதன் மூலம் தமிழ் நம் மண்ணிலும் வாழும் என்பதற்காக தன் உயிரையே தியாகம் செய்த மௌனிகள் உயர்ந்து நின்றான். அத்தனைக்கும் மேலாக தன் உயிர்த்தியாகத்தைக் கூட மற்றவர்கள் அறியக் கூடாது என நினைத்த அவன் உள்ளம் எவ்வளவு பெரியது. மௌனிகள் கலைக்காக மடிந்தான் சாமந்தி கலைக்காக வாழப்போகிறான். மௌனிகள் என்ற புனைப்பெயரோடு சாமந்தியின் எழுதுகோல் உயிர்பெறப்போகிறது. இனிமேல் கடலோரக்கவிதைகள் முல்லை மண்ணில் முளைவிட்டுக் கொண்டே இருக்கப்போகிறது.

“கலைமீது கொண்ட காதலால் அலையோடு

சங்கமித்து விட்ட ஆத்மார்த்தமான படைப்புத்தான்

கடலோரக் கவிதைகள்”

-மொழி //

அடுத்த இதழில் உதயமாகிறது!!

புத்தம் புதிய குறுநாவல் தொடர்!!

உங்கள் அபிமான எழுத்தாளர் உங்களோடு!!

அவர் யாரென அறிய அடுத்த இதழில்

காத்திருங்கள்

மொழி சஞ்சிகை

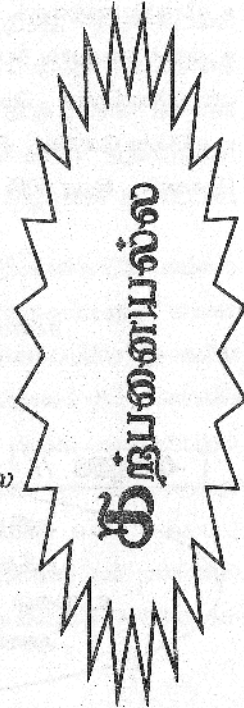
வலிகளின் மொழியைத்தான்
வட்டி சேர்க்கின்றன என் பேணாக்கள்
தோல்விகளின் வதைகளையும் - தேர்வுகளின் தேய்வுகளையும்
உறவுகளின் பிரிவுகளையும்
உள்ளத்தின் ஏமாற்றங்களையும்
நட்புக்களின் வஞ்சனைகளையும்
நாணயமில்லாத மனிதர்களின் போலிகளையும் தான்
என் பேணா மை தொட்டு வரைகின்றது.

கவிகளின் பிரசவங்கள் என்னோடு
கற்பனை என்று யார் சொன்னது?
துயரங்கள் நாணங்களை
துடைத்திட பாருமின்றிப் போக
என் வரைத்தாள்களில் கிறுக்கியே
சுமைகளை இறக்குகிறேன்

வாழும் நாட்களில்
என்னை புரியாது போனாலும்
வாழ்ந்து மரணித்த பின்பாவது
என் எழுத்துக்களின் சுமைகளை
எவராவது புரியட்டுமே!

என் உள்ளம்
காணாத விடியலை
என் கவிகளாவது காண்ட்டுமே - அதுவரை
எழுதிக் கொண்டே இருப்பேன்
என் எண்ணத்தில் உருவாகும் கற்பனைகளையல்ல
என் இதயத்தில் உருவாகும் கண்ணீரை
ஊமையாய் மெய்ப்பிப்பேன்...!!!

- வற்றாப்பளை -
அனுஷா கணேசலிங்கம்

எனக்காக எழுதப்பட்ட
நியதிகள் மட்டும்
வெறும் அநீதிகளால்
வரையப்பட்டது.....

என் பொய்க்கோல
புள்ளிகளில்
வந்து விழும் கண்ணீர் துளிகள் கூட
கழுவுவதில்லை
என் காயங்களை.....

வலிகள் தினனும்

வாழ்க்கை....

சூன்யமாகி பட்டுப்போன
வாழ்க்கை காட்டில்
அடிக்கடி தீ வைக்கும்
கொடூரங்களும்
குறைந்த பாடில்லை.....

கடலது சுமையென்று
கண்ணீர் சிந்தினால்
பூமியின் பாரம்
குறைந்து விடவா போகின்றது..?

அத்தனை வலிகளை பற்றி
அப்பட்டமாய் எழுதியும்
என் அலலத்திற்கு
இதுவரை
விளம்பர எடுத்துக்காட்டைத் தவிர
வேறொன்றுமே
கிடைத்ததில்லை..?!

வேண்டாம் வேடங்கள்

அறிவின் உறவிடமே
அற்றுலின் களஞ்சியமே
உலகில் அஞ்சியம் ஏழு - அனாஸ்....

இந்த அஞ்சியத்திற்கே
உலகு நீதானா....

பகுத்தறிவு அற்றுலை பெற்று
எதையும் பகுத்து அறியும்
மகான் நீதானா...
இதனால்தான்.....

ஒளிர்ந்து உலகுக்கு விஞ்ஞானம்
மறைந்து மண்ணில் அஞ்ஞானம்

மண்ணை அறியுந்து
நேற்று கோடிகள் போட்டாய்
இன்று வின்னைக் குடைந்து
கோள்கள் என்கிறாய்
நாளை - இன்னும் எத்தனை எத்தனை
சாதுனை புரவாய்?

உலகில் சொங்குத்தாக
நண்டிபாடும் ராஜா நீதானா!
உன் அஞ்ஞாபி அஞ்ஞானா!

உலகில் உயர்ந்தவன் நீ
உடம்பினால் அல்ல

கண்ணுக்கு வண்ணமிட்டு
நெஞ்சுக்குள் வடிவம் கொடுத்தவன் நீ
அனைத்துள் வடிவம் கொடுத்தவன் நீ
அனைத்துள் சிறப்பனை சந்தனை
செய்து
நிலையில்லா பனிக்கட்டி மீது
சிலை செதுக்க

உலகத்தாளை விமக்கடிக்கும் நீ
சாத் மத இன மொழி
ஏழை பணம் நிறுவறுபாட்டால்
செதுங்கள் போட்டு.....

உன் இனத்தில்
உயர் பெற்று
உலகத்தாளை விமக்கவைத்த

காந்தியை ஓபாமாஹு கீரேசாவையும்
செருத்து
சீ...பட வைப்பது எத்துனை
கிழக்கரம்....??

அடை மழைக் குளிரிலே

மரத்துப் போன அவையகத்தை
குளிரகற்றியதற்கு நன்றி சொல்லி
நகர்கிறது இளமை
சூதல் உடல்வெங்கும் பெளடர் போல
பூசப்பட்டிருக்க மோகச் சுரப்பிகள்
எனது ஒத்த நரம்பின் ஊடே
திமர் திரென்று சலசலப்புக்குள்ளாகின்றது
இராத்திரியில்
குரிய இரவுகளாக்கி விடிகிறது
தூறல் மழையில் சின்னச் சின்னதாய்
நனைகையில் தினம் குளியல் நடத்தலாக
“ சீ ” என்று சொல்ல முடியாத படி
அடை மழையின்று நேற்று நாளை என்று
தொடர்கையில்.....
ஆசை அணுக்கள் இலட்சங்களாகி
அதிகரிக்கிறது
நேற்றைய புது இரவுகளும்
இன்றில் ஞாபகப் பூக்களாய்
மாறுதலின்றி இனிக்கின்றது
அடைமழை இரவுகளாகி
போர்முழுக்கம் நிறைய பிடிக்கின்றது
பகலில் ஏச்சிலான அவளின் முனகல்
இருட்டின் குட்டில் கரைந்து போகின்றது
முந்தானை வாசம் இப்போ
ரொம்பவே விரும்பத்தக்கதாகி
விண்ணப்பம் செய்கின்றது
மகனின் தங்கச்சியாசைக்காய்
இம்.....இந்த அடை மழை இரவு
எனக்கும் நல்லாய்த் தான் பிடித்திருக்கு!!

-ஜே.பிரோஸ்கான்-
கிண்ணியா

என்னைக் களவாடிய அடை மழை இரவில்

உட்புக்குளம் ராணி- இது
கவியைல்ல!!

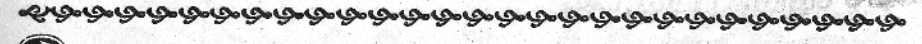
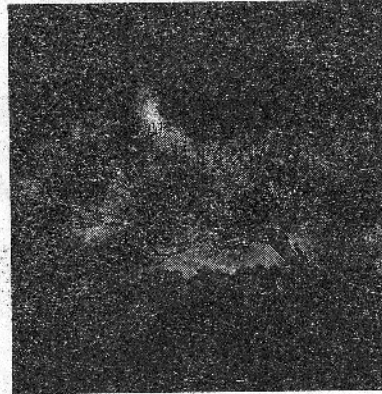
மனிதமுள்ள உலகத்தாருக்கு!!
மரணித்துக் கொண்டிருக்கும்
மக்களின் குரலிது!!

போரினால் துரத்தப்பட்டோம்
வளம்மான வன்னிவிட்டு!!
பட்டினியால் புதைக்கப்பட்டோம்
துயர் சுமந்த மாத்தளவில்!!
எறிகணைகள் எமை அறுக்க
இறந்தோம் நாம் பொக்கணையில்!
முள்ளி வாய்க்கால் மண்ணிலே
முகவரிகள் தானிழந்து
போக இடமின்றி
அனுப்பப்பட்டோம் அகதி முகம்!

அடைக்கப்பட்டோம் அவலப்பட்டோம்
அர்த்த சாமத்திலும் அழுதோம்
ஆதரவுக்கு யாருமில்லாமல்.....

துன்பப்பட்டோம் துயர்
சுமந்தோம்
இடர் நீக்கும் இதயங்களை
இப் பாரில் காணாமல்.....
வணங்காமண் என்றிருந்த
வன்னியின் மைந்தர்கள்
வாழ்வழியின்றி
வாழ்வுக்கு துணிவின்றி
வாடுவது புரிகிறதோ?
உங்கள் விழிகளுக்குத்
தெரிகிறதோ?

தூக்கிட வாரீர்!
துயரம் நீக்கிட வாரீர்!
மேய்ப்பனுக்காய்
காத்திருக்கும்
மந்தைகளைப் போல
மீட்பருக்காய் பார்த்திருக்கும்
எம் தேசம் வாரீர்!

உன் ஞாபகங்களோடான

யாரிடமோ
எங்கோ வருகிறேன் என்று
சொல்லி விட்டு
எங்கோ போய் விடுகிறேன்
உன் ஞாபகத்தில்!
காத்திருந்தவர்
தேடி வந்து
கோபித்துக் கொண்டால்
சும்மா சிரித்து வைக்கிறேன்
உன்னை நினைத்துக் கொண்டு!

உன்னை மாதிரியே
உன் ஞாபகத்திற்கென்றும்
இருக்கிறது
ஓர் அற்புத வாசனை!

என்னை
காத்திருக்கச் செய்பவர்க்கெல்லாம்
மனதுக்குள் நன்றி சொல்கிறேன்
அவர்களிடத்தில்
உன்னை நினைப்பதற்கு
எனக்கு நேரம் ஒதுக்கி தருவதற்காக!

உன்னை பெறுவதற்கு
உன் தாயும் தந்தையும்
என்ன தவம் செய்தார்களோ
அதே தவத்தைத் தான்
என் மனதும் செய்திருக்க வேண்டும்
உன் ஞாபகத்தை பெறுவதற்கு

துன்பம்
எனது குடித்தனம்

உன்னை நினைத்துக் கொண்டே
நான் இருப்பதாய் நினைக்காதே
உன்னை நினைப்பதால் தான்
நான் இருக்கிறேன்

மழையில் நான்
நனையும் போதெல்லாம்
நீ தான்
மழையாய் வந்து விட்டாயோ
என்கின்ற நினைப்பில்
நனைந்து கொண்டிருக்கிறேன்
மழை விட்ட பிறகும்

- முல்லைத்தீவு -
புஸ்பநாதன் சுபோதினி

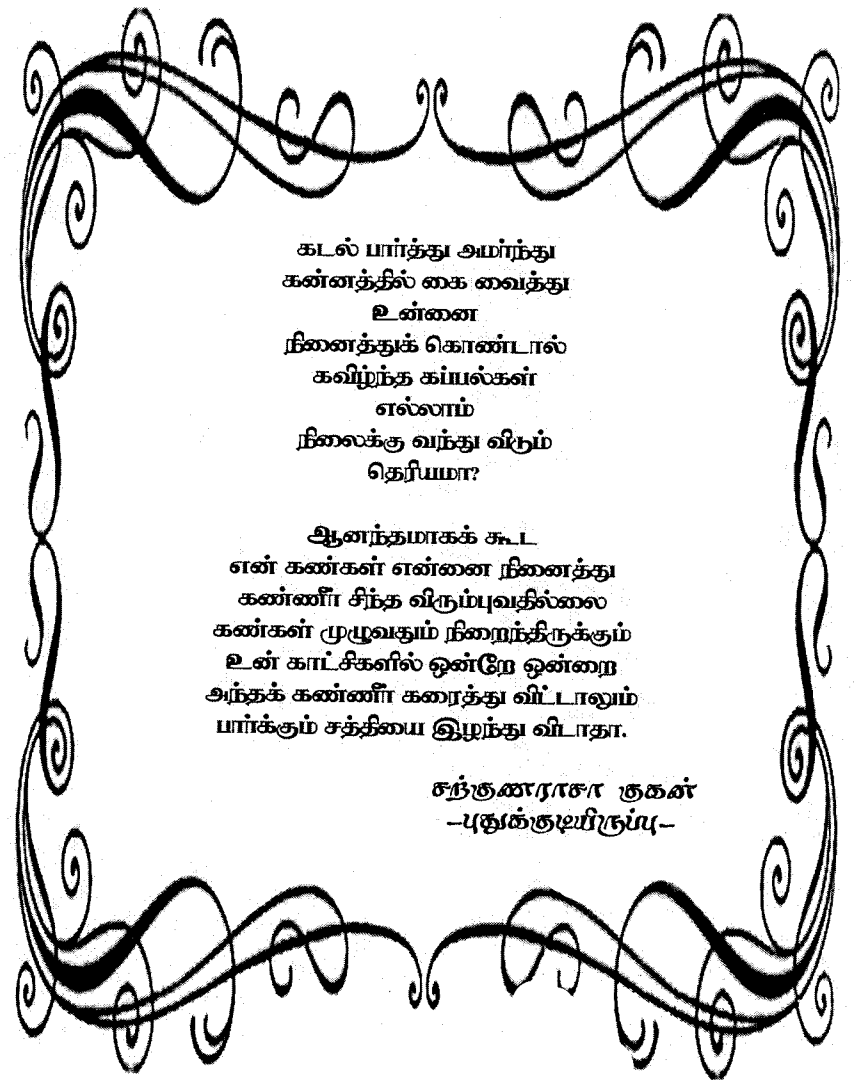

நான் பற்றி எனது
பிந்திய இரவுகளில் சுயமாய்
விசாரணை செய்கையில்
என்னில் பூசப்பட்டிருக்கும்
வர்ணங்களின் றிறம் மெல்லக்
கசியத் தொடங்கி விட்டது
அப்போதுகளில் ஏற்படும்
அழகைக்கு என்னிறைவனிடம்
கை நீட்டி மண்டியிட்டு
மன்னிப்பு கேட்கையில்
இன்னுமின்னும் நாளைய பொழுதுக்கான
நல்ல திட்டமிடல்களை
செய்து கொள்கையிலும்
என் ஆன்மா புத்துயிர்
பெற்றுக் கொள்கிறது

சண்டித்தனங்களால்
ஜோடிக்கப் பட்டிருந்த
என் உலகப் பற்றிப் பிடிப்புக்கான
வாழ்தல் இற்றைகளில்
அறுந்து போனதோடு
மட்டுமல்லாமல்
மிஞ்சிய நாட்களையும்
சிறந்ததொரு வாழ்தலில்
தொடர்பாக்கி விட்டது
அல்லது தொடர்பாக்கி விடும்
என்னிறைவனுக்கு என்றைக்கும்
நான் நன்றியள்ளவனாய்த் தான்
இருக்க வேண்டும்

விடுதலையிட்டுந்து விடுதலை

கிண்ணியா -நஸார் இஜாஸ்-

கடல் பார்த்து அயர்ந்து
கன்னத்தில் கை வைத்து
உன்னை
நினைத்துக் கொண்டால்
கவிழ்ந்த கயில்கள்
எல்லாம்
நிலைக்கு வந்து விரும்
தெரியுமா?

ஆனந்தமாகக் கூட
என் கண்கள் என்னை நினைத்து
கண்ணீர் சிந்த விரும்புவதில்லை
கண்கள் முழுவதும் நிறைந்திருக்கும்
உன் காட்சிகளில் ஒன்றே ஒன்றை
அந்தக் கண்ணீர் கரைத்து விட்டாலும்
பார்க்கும் சத்தியை இழந்து விடாதா.

சுருகாராசா ருகன்
-புகைகுடியிருப்பு-

வாசகர்களுக்கு

அடுத்த இதழில் இருந்து பல மாறுதல்களை சுமந்த டிடி எம்ஸி களை
பேசும் உங்களுடைய! படைப்புக்களை அனுப்பும் படைப்பாளிகளை
அவற்றுக்கு பொறுப்பாளிகள் என்பதையும் எம்ஸி கூடுதல் நிதிக்கீழ்ந்து.
(ஆசிரியர்)

Best Complement From

SUN LIFE ENERGY POWER

SOLAR POWER SYSTEM

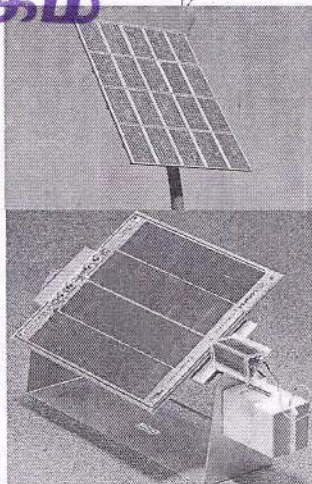
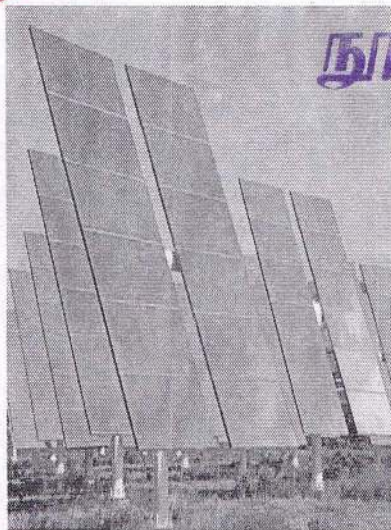
SUN

Work for you

What once was a luxury.....
What once a necessity.

20

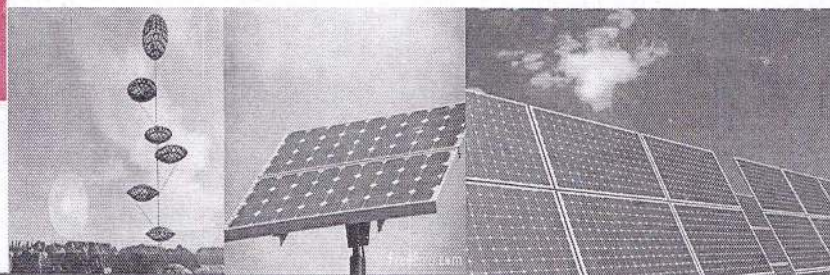
WWW.SUN LIFE ENERGY POWER.COM

SUNLIFE ENERGY WAS A LUXURY (pvt) Ltd

Branches:

Killinochchi, Mullaitivu and Puthukkudiyiruppu.

Hot line : 077 9457692/021 4922095